

Ik ben de afgelopen maand in Nederland geweest. Ik geniet van het koude weer en ben blij dat ik zelfs sneeuw kan meemaken. In Uganda heb ik niet eens een jas; het is er elke dag 25 tot 28 graden, het hele jaar door. Door de gesprekken die ik heb in Nederland, kan ik echter weer op een nieuwe manier kijken naar de situatie in Uganda. De stichting die ik heb opgericht, Signs of Hope, heeft afgelopen maand haar eerste verjaardag gevierd. En inmiddels hebben we ook de ANBI-status toegekend gekregen. Daarmee heeft mijn werk in Uganda nu een officiële kader.

Als Signs of Hope bestaan we, omdat juist dove kinderen in Uganda wel een extra steuntje in de rug kunnen gebruiken. In Uganda worden kinderen met een handicap veelal achtergesteld. Er is vaak maar beperkt geld beschikbaar en dat wordt dan liever aan – in hun ogen – ‘normale’ kinderen besteed. Die hebben meer toekomstperspectief. Een handicap wordt helaas nog te vaak gezien als een vloek, een straf van God.

In Nederland sprak ik hierover met een tante. Ik vertelde haar deze dingen, die voor mij zo gewoon zijn geworden. Zij maakte me weer bewust van het grote verschil met Nederland. Hier is de denkwijze zo anders. Hier wordt vaak wél gezien dat kinderen die doof zijn of een andere handicap hebben, juist extra ondersteuning nodig hebben. Dove kinderen gaan juist eerder naar school en krijgen extra begeleiding.

In Uganda komt daar gelukkig ook langzaam verandering in. Zoals met veel dingen daar, is het in de wetten goed geregeld, maar komt er in de praktijk niet zoveel van terecht. Dan denk ik bijvoorbeeld aan de tolkvoorziening. Toch vindt er ook een verandering in denken plaats. Het algemene niveau van het onderwijs gaat omhoog, waardoor mensen op een andere manier naar het leven kijken. Doven worden zichtbaarder in de samenleving. En zo komt er steeds meer erkenning en begrip. Er is nog een lange weg te gaan, maar ik hoop toch een beetje verandering mee te maken in de komende jaren. Ik ben blij en dankbaar dat ik daar deel van uit mag maken.

Volgende week vlieg ik weer van Nederland naar Uganda, en begint daar het nieuwe schooljaar. Dan mag ik me weer inzetten om deze dove kinderen, die in hun eigen omgeving soms niet zoveel steun kunnen verwachten, toch iets extra's te bieden. Ik zie er naar uit!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl